Cel care nu trece pe alături

Dumnezeu are un singur plan pentru cei pe care i-a chemat: „i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său” (Romani 8:29). În lumina acestui plan trebuie citit îndemnul apostolului Pavel: „Dacă deci ați înviat împreună cu Hristos, să umblați după lucrurile de sus, unde Hristos șade la dreapta lui Dumnezeu. Gândiți-vă la lucrurile de sus, nu la cele de pe pământ” (Coloseni 3:1–2). Lucrurile de sus sunt acolo unde este Hristos. Ele sunt, de fapt, trăsăturile caracterului Său. A umbla după ele înseamnă a umbla spre asemănarea cu El.

Ce sunt lucrurile de pe pământ

Când auzim că cineva umblă după lucrurile de pe pământ, ne gândim la bani, case și afaceri. Și acestea pot ocupa inima. Dar în același capitol Pavel numește altceva: „mânie, vrăjmășie, răutate, clevetire” și minciună (Coloseni 3:8–9). Lucrurile de pe pământ sunt, înainte de toate, lucruri ale inimii.

Există deci un spiritual firesc și un spiritual duhovnicesc. Amândouă sunt nevăzute, dar unul vine de jos, iar celălalt de sus. Domnul Isus a spus: „Voi sunteți de jos; Eu sunt de sus” (Ioan 8:23). Tot ce vine de sus poartă chipul Lui; tot ce vine de jos poartă chipul omului vechi. Iar aceeași faptă poate avea două origini: doi oameni pot da aceeași sumă unui sărac, unul din milă, celălalt ca să fie văzut.

Pentru cel născut din nou, „cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi” (2 Corinteni 5:17). Cele vechi se mai întorc uneori, așa cum un om mutat într-o casă nouă mai ia din obișnuință drumul spre cea veche. Dar acolo nu mai locuiește. Viața lui este acum „ascunsă cu Hristos în Dumnezeu” (Coloseni 3:3).

Două înțelepciuni

Iacov le scrie fraților din biserică, nu oamenilor din lume, și le arată cele două înțelepciuni. Cea de jos se recunoaște după „pizmă amară și un duh de ceartă” (Iacov 3:14). Pizma este intenția de a supăra pe cineva, iar ea are nevoie de o relație: crește tocmai între frați, colegi și soți. Duhul de ceartă este dorința de a avea dreptate cu orice preț și poate purta chiar haine evlavioase. Diagnosticul lui Iacov este aspru: această înțelepciune „este pământească, firească, drăcească”, iar unde lucrează ea „este tulburare și tot felul de fapte rele” (Iacov 3:15–16).

Înțelepciunea de sus „este, întâi, curată, apoi pașnică, blândă, ușor de înduplecat, plină de îndurare și de roduri bune, fără părtinire, nefățarnică” (Iacov 3:17). Aceasta nu este o listă de virtuți, ci un portret: este chipul lui Hristos, „înțelepciunea lui Dumnezeu” (1 Corinteni 1:24). Cine crește în ea crește în asemănarea cu El.

Semnul ei este blândețea. Domnul Isus a spus despre Sine: „Eu sunt blând și smerit cu inima” (Matei 11:29). Blândețea nu este slăbiciune. Un cal îmblânzit are aceeași putere ca unul sălbatic, dar și-a pus-o sub frâu. Așa a intrat Domnul, care avea toată puterea, în Ierusalim: „blând și

călare pe un măgar” (Matei 21:5). Iar roada acestei înțelepciuni „este semănată în pace pentru cei ce fac pace” (Iacov 3:18), așa cum sămânța crește într-un pământ liniștit, nu pe un câmp de luptă.

Iubire în loc de ură și milă în loc de judecată

Asemănarea cu Hristos se vede mai ales în felul în care ne purtăm cu cei care ne fac rău. Față de un vrăjmaș putem avea trei atitudini: ura, neutralitatea sau iubirea. Omul firesc socotește neutralitatea o mare biruință. Domnul cere însă mai mult: „Iubiți pe vrăjmașii voștri; faceți bine... și veți fi fiii Celui Preaînalt; căci El este bun și cu cei nemulțumitori și cu cei răi. Fiți dar milostivi, cum și Tatăl vostru este milostiv” (Luca 6:35–36). Copiii se recunosc după trăsăturile Tatălui, iar noi am fost iubiți „pe când eram încă păcătoși” (Romani 5:8).

Imediat după aceea, Domnul adaugă: „Nu judecați... nu osândiți... iertați” (Luca 6:37). Judecata este o faptă a firii. În mintea noastră funcționează adesea un tribunal nevăzut: deschidem dosarul, ascultăm o singură parte, dăm verdictul și executăm pedeapsa în singurul fel posibil, vorbindu-l de rău pe celălalt. Iacov ne oprește: „Unul singur este Dătătorul și Judecătorul Legii... Dar tu cine ești de judeci pe aproapele tău?” (Iacov 4:12). Nici Domnul Isus n-a venit „ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El” (Ioan 3:17). Femeii prinse în păcat i-a spus: „Nici Eu nu te osândesc. Du-te și să nu mai păcătuiești” (Ioan 8:11).

A deosebi binele de rău nu înseamnă a osândi. Este diferența dintre medic și judecător: medicul pune un diagnostic ca să vindece, judecătorul dă o sentință ca să pedepsească. Ucenicul lui Hristos privește răul ca medicul. De aceea Pavel scrie: „dacă un om ar cădea deodată în vreo greșeală, voi, care sunteți duhovnicești, să-l ridicați cu duhul blândeții” (Galateni 6:1). Cuvântul folosit pentru „a ridica” descria repararea plaselor și punerea la loc a unui os: cu grijă, cu răbdare, fără mișcări care rănesc. Iar cel care ridică ia seama la sine, pentru că și el poate cădea.

Pilda samariteanului

Domnul a arătat toate acestea într-o singură pildă. Un om care cobora de la Ierusalim la Ierihon a fost bătut, dezbrăcat și lăsat aproape mort (Luca 10:30). Un preot și un levit l-au văzut și au trecut pe alături. Nu au spus nicio vorbă rea, dar nepăsarea lor a fost tot o formă de osândă: i-au văzut starea și au mers mai departe.

Samariteanul a văzut același om, dar ce a văzut nu s-a făcut în el osândă, ci milă. Este aceeași milă pe care a simțit-o Domnul Isus față de mulțimile necăjite (Matei 9:36) și tatăl față de fiul risipitor (Luca 15:20). S-a apropiat, i-a legat rănile, l-a dus la han și a plătit pentru el. Mila de sus costă. Iar Domnul încheie: „Du-te de fă și tu la fel” (Luca 10:37).

În aceeași discuție apare și măsura acestei iubiri: „pe aproapele tău ca pe tine însuți” (Luca 10:27). De obicei avem două cântare: unul ușor pentru greșelile noastre și unul greu pentru ale altora. Asemănarea cu Hristos înseamnă un singur cântar, aceeași înțelegere pentru aproapele ca pentru noi înșine.

Haina lui Hristos

Pavel ne arată, în final, cu ce să ne îmbrăcăm: „Astfel dar, ca niște aleși ai lui Dumnezeu, sfinți și prea iubiți, îmbrăcați-vă cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, cu smerenie, cu blândețe, cu îndelungă răbdare... Cum v-a iertat Hristos, așa iertați-vă și voi. Dar mai presus de toate acestea, îmbrăcați-vă cu dragostea” (Coloseni 3:12–14). Aceasta este haina lui Hristos. Un prinț nu poartă zdrențe pentru că i s-a interzis, ci pentru că nu i se potrivesc. Tot așa, celui iubit de Dumnezeu nu i se mai potrivește haina mâniei și a pizmei.

Iertarea are aceeași măsură: cât ne-a iertat Hristos. Robul din pildă, iertat de o datorie uriașă, n-a vrut să ierte o datorie mică, iar stăpânul i-a spus: „Nu se cădea să ai și tu milă de tovarășul tău, cum am avut eu milă de tine?” (Matei 18:33).

Spre asemănarea cu El

Toate aceste lucruri de sus, înțelepciunea curată, blândețea, pacea, iubirea vrăjmașilor, mila, renunțarea la judecată, ridicarea celui căzut și iertarea, nu sunt piese separate. Ele sunt trăsăturile unui singur chip: chipul Domnului Isus. Omul nou „se înnoiește, spre cunoștință, după chipul Celui ce l-a făcut” (Coloseni 3:10).

Ținta poate părea prea înaltă, dar porunca nu ne este dată ca să ne descurajeze, ci pentru că se poate împlini. „Cine zice că rămâne în El trebuie să trăiască și el cum a trăit Isus” (1 Ioan 2:6), iar „Dumnezeu este Acela care lucrează în voi și vă dă... și voința și înfăptuirea” (Filipeni 2:13). Ce cere, tot El dă.

Să ne gândim, așadar, la lucrurile de sus, acolo unde Hristos șade la dreapta lui Dumnezeu. Cu cât privim mai mult la El, cu atât Îi semănăm mai mult, până în ziua despre care Ioan scrie: „știm că, atunci când Se va arăta El, vom fi ca El” (1 Ioan 3:2).

Sursa: *Cel care nu trece pe alături* — Cuvânt Curat
cuvantcurat.ro/articole/cel-care-nu-trece-pe-alaturi